

opatření na prospěch určitých osob, nechtěl osobám těm přiznati subj. právní nárok, nýbrž že zamýšlel poskytnouti min. možnost a právo, aby v jednotlivých případech dle volného uvážení okolností přiřklo důchod, který dle zákona by jinak nepříslušel. Stanoví-li pak zákon určité podmínky pro přiznání důchodu, jako zvláště v § 25a o sourozencích jednajícím, určuje tím toliko, za kterých předpokladů je úřad oprávněn, zmocnění jemu daného použití, nestanoví však podmínky pro vznik nároku.

Správnosti názoru tohoto svědčí také důvodová zpráva k vl. návrhu zák. č. 39 z r. 1922, v níž se praví, že mimo jiné »poskytuje se (§ 25a) min. soc. péče možnost přiřknouti za určitých podmínek důchod sourozencům padlého (nezvěstného) vojína neb zemřelého invalidy«, dále pak, že »pro úplně neschopné sirotky možno povolití důchod i po 21. roce.« Pro správnost výkladu zde podaného mluví dále článek II. zák. 39/1922, který rovněž dává min. soc. péče zmocnění, aby v případech zvláštního zřetele hodných a za určitých předpokladů přiznalo důchod osobám, které po zákonu nároku na důchod by neměly.

Nss vyslovil také již v nál. Boh. 5447 adm. právní názor, že ustanovení 2. odst. § 25 zák. č. 39/1922 nezakládá pro osoby tam jmenované právního nároku na přiznání předků. Z hořejších úvah plyne, že ustanovení § 25 a) zák. z 25. ledna 1922 č. 39 Sb. nezakládá pro sourozence osoby v § 20 uvedené právního nároku na přiznání důchodu a to ani, když jsou splněny podmínky tam uvedené.

Nepřísluší-li však st-lce ze zákona právní nárok, jí vznesený, nebylo zamítavým výrokem porušeno žádné její subj. právo a je stížnost již z tohoto důvodu bezdůvodnou.

Č. 5843.

Státní zaměstnanci. — Řízení před nss-em: I za platnosti vl. nař. č. 275/1924 je služební poměr kancelářských oficiantů poměrem soukromoprávním.

(Nález ze dne 6. září 1926 č. 16.175).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 2897 adm.

V ě c: Vlasta K. v K. proti ministerstvu financí o propuštění ze služby.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výměrem zř. v Praze ze 17. listopadu 1922 byla st-lka jako kancelářská oficiantka pro těžké služ. přestupky ve výměru tom blíže označené ve smyslu bodu 4 odd. II. §§ 24 a 29 min. nař. z 25. ledna 1914 č. 21 ř. z. ze služeb finančních propuštěna. Stížnosti do výměru toho podané nebylo nař. rozhodnutím vyhověno.

O stížnosti uvažoval nss následovně:

Není sporu o tom, že služ. poměr st-lky ke státu byl služ. poměrem kancelářské oficiantky. Nss vyslovil již v nál. Boh. 2897 adm. právní názor, na němž trvá i v případě daném, že služ. poměr kanc. oficiantů, založený min. nař. z 25. ledna 1914 č. 21 ř. z. jest se zřetelem na předpis § 6 odst. 3 tohoto nař. považovati za soukromoprávní poměr námezdní,

o kterém vzhledem k ustanovení § 105 úst. listiny nepřísluší nss-u dle § 3 lit. a) zák. o ss rozhodovati, leda, že by šlo o opatření nebo rozhodnutí správních úřadů, kterým kanc. oficiantu jest znemožněno, aby pokračoval dle § 105 úst. listiny. O případ takový však v daném případě nejde.

Stížnost názor v cit. nálezu vyslovený sice uznává, namítá však, že pozdějším nařízením z 20. prosince 1924 č. 275 Sb. soukromoprávní poměr služební kanc. oficiantů byl změněn v poměr veřejnoprávní, o němž přísluší nss-u judikovati.

Nss nemohl námitce této přisvědčiti.

V § 1 vl. nař. z 20. prosince 1924 č. 275 Sb. bylo stanoveno jenom tolik, že ustanovení prvního odstavce č. 1 § 31 nař. veškerého min. z 25. ledna 1914 č. 21 ř. z. neplatí pro kanc. oficianty (bez rozdílu pohlaví), kteří nejpozději v den 1. dubna 1925 dovrší 10 roků služby započitatelné pro postup do vyšší třídy služ. stáří. Ustanovením tímto byl služ. poměr kanc. oficiantů prohlášen za určitých předpokladů za nevypověditelný a za nezrušitelný následkem neschopnosti ke službě nebo jiné služ. překážky. Tím byly sice v určitých směrech modifikovány dosavadní předpisy o tom, jak se služ. poměr kanc. oficiantů končí, na právní povaze poměru toho jako poměru soukromoprávního však předpisem tímto se nic nezměnilo. Pokud snad zákonem z 24. června 1926 č. 103 Sb. resp. vl. nař. ze 7. července 1926 č. 113 Sb. prohlášen byl služ. poměr kanc. oficiantů za určitých předpokladů za poměr veřejnoprávní (sr. § 210 odst. II. cit. zák. a § 88 a násl. cit. nař.), nelze ustanovení těch na st-lku upotřebiti, poněvadž ustanovení tato vešla v platnost teprve dnem 1. ledna 1926. Byl tedy služ. poměr kanc. oficiantů v době, o kterou jde, nadále poměrem soukromoprávním a jest opačné tvrzení stížnosti bezdůvodným.

Pak ovšem nemůže nss dle § 3 lit. a) zák. o ss o sporech z tohoto poměru oficiantského vzcházejících rozhodovati a nemůže proto vůbec vejíti v meritorní přezkoušení nař. rozhodnutí.

Č. 5844.

Zdravotnictví: * »Jinakým předpisem« ve smyslu § 32, odst. 2 a 3 zákona o zamezení a potlačení přenosných nemocí ze 14. dubna 1913 č. 67 ř. z. jest i ustanovení § 1154 b) o. z. o. a nemá tudíž strana, již podle tohoto předpisu přísluší vůči zaměstnavateli nárok na mzdu, nároku na náhradu ušlého výdělku podle § 32 cit. zák. č. 67/1913.

(Nález ze dne 6. září 1926 č. 18.056).

Věc: Josef Č. v H. (adv. Dr. Jos. Raschek z Mor. Ostravy) proti ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy o náhradu za zdravotně policejní opatření.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Následkem vypuknutí spály v rodině bylo st-li lékařsky nařízeno, že po 13 dnů nesmí choditi do práce. Za prvních dnů takto promeškané práce nahradil mu zaměstnavatel 40% mzdy. Žádost st-lovu